

Posvečene pesmi

Peter
Kolšek

ZALJUBLJENEC

In zdaj — kako boš to kruto mejo izhodel!
Se boš razbičal na tej, morda šele na drugi
strani zvijačne brvi? Ker — postani svetel
razvratnež ali častilec duha, ki otrplo sanja
telesa po njeni topli podobi — ona je nedosegljiva.
Tako malo si. Le neskončna možnost, ki ob
večerih posveti iz zastrte, ukročene ljubezni.
Ko je noč obračunov, proti severu veter zanaša
mlade strasti. In njegova mokra lepota vali
pozabljenje ljubic, ki se že davno nagibajo
v čistost sveta, ki si jo ti samo slutil,
s prvim vinom zalit.

No, dan ti je smeh. Z njegovo trikotno masko
boš zjutraj namakal glavo med lasate gospodinje
in nato razdražen slonel čez meglena dvorišča
otrok. Zaljubljenec si, ki nemo strmi v ozadje
ljudi, še vedno upaš, da boš krhko pokončan
z njenim bežnim mimohodom, ko se bo vračala,
velika, razposajena zmagovalka pisanih tržnic.

In nikoli ne boš zmogel te meje;
prešibak, da bi postal iskani razvratnik,
preveč umrljiv, da bi bil njen gospod.

S PADAJOČIM
DIHOM
(Katji)

S padajočim dihom sem sklonjen čez tvoje
vlažne robove, telo je prezrelo za plešoči umik.
Suho medijo jesenske besede, ko zasipajo usta
z zrnato temó.
Nocoj je dež zmotil veliko predstavo. Šele
ugasnjen sem premagal objestnost drhtenja, spuščenega
v trop razigranih bolečin. Iz ogledala se tiho
dviga ovalni posmeh.

Tako le za silo stojim pred hišo nekdanjo.
Prevrtana z negibnimi okni je pozabila
na bele hrbte platan, na balkone, brsteče
v velike votline poletja.
Povita v dišeča pregrinjala si trosila pozabo,
večjo od obal in vrtov, med slane spomine izumrlih
stark. In le včasih je moje čvrsto drsenje prevpilo
vonj prihodnjih tesnob.

Ker — niti bučanje orgel, ki sva nosila ga
iz gnezd prijaznih svetnikov, ne ustavi
počasnega odmiranja src. Njihova srečna pomota
je le večno tlenje tolažbe.
Kajti ljubezen si le v spominu ali vračanju
hrani kal odrešitve, ki nas edina obdaja s podobami
utrjenih romarjev. Vedno od njihovih suhljatih
prstov visijo sveže poti.

Po stezi, ki se vije nad temó in čermi, visečimi
v spanje težkih ptic, sem tvoril ljubeče, plahutajoče
krike. Ali si jih čutila, zaverovana v ure naslednje,
v beli smeh med zvezdami,
ki je padel v mokro, prebujeno ihtenje bližin!
In kadar sem planil, zazrt v tvoj obraz in začetek,
si vedno odsevala isto stoletje, tako polno,
a neznosno že v jutrih.

Vem, tvoja podoba kljubuje nasilju deročih žena.
 Ne kot mati, ki s svojim strašnim pohlepom
 po dobroti ravnodušno trga nežni, zlati obup,
 ki cveti med otroci,
 kot vestalka si, ki sanja temne ognje, kot silna
 napoved ljubezni, ki me bo nemo prehitela. Zato siješ
 grenko lepoto, ki je tudi dobrota, potemnitev noči,
 toda nikoli le to.

Nisva še žgala bele koruze na dnu kolovozov,
 izleknjenih v mrak. Toliko je stvari, ki jih nisva
 spočita zorela; izročena kopnim strastem,
 poveljučana v praznik.

Le v kalnem krogu se vračajo liki preprostih skomin.
 Njihov bohotni obtok žanje, kar je vzkliko pod težo
 darov. Naslonjen v daljavo čakam na nori obred
 ali na neko tesno, udomačeno smrt.

ŠPANIJA
 (Brini)

Že davno so moji temni vhodi razriti
 od čakanja.

Z bisago, ki osličem bila bi igrača,
 se spotikaš ob andaluzijske griče,
 komaj še čista za dolgo pozdravljanje z luno,
 ki s šibko bleščavo ti otrple prsi dani.

Nameravaš v Cordobo s pričesko popotno?

Morda pa v predpasniku, ki je zavezan
 okrog duše, krivonogi torero kani prespati?

Vem, kako tuja, topla deževja prijajo ranam
 brstečim,

kajti težko, da bi s toliko strasti te Lorca
 porisal, deklino neznosno, s češnjami oklano,
 ki s šopkom sončnic si neprijazne dežele krotiš.
 Pomisli, kako sinje je tvoje perilo v vodnati,
 a vročični dolini, ki tod iskal sem jo zate,
 prvič izčrpan, z nesramežljivim razgledom na usta!
 Še čakam,

da prideš, ovenčana, toplejša od velike vrnitve
 in tveganih sanj, čeprav pokončnejša,
 kakor so moji pozni, le s tožbo obokani klici.

KONJEDEREC Tri device mu odnašajo zlate skodele,
 V ŠPALIRJU kadar kodrolas bruha v templju, kopjenosec,
 (Andreju Žigonu) izbranec poznih gostij.

Z jutranjih gora se valijo trume mladenk
 in ovac, v razdraženih nosnicah jim cveti
 njegov daritveni vonj.

Potem se megla razkadi in na polja lega bron.
 Iz ušes mu štrli plug, ko vstaja, zapeljiv,
 na zeljnato glavo oprt.

Farani odpirajo nedra, glumači piskajo zbor.
 Res stopi na prvo streho, a šele na zvoniku
 si udari žig transverzale.

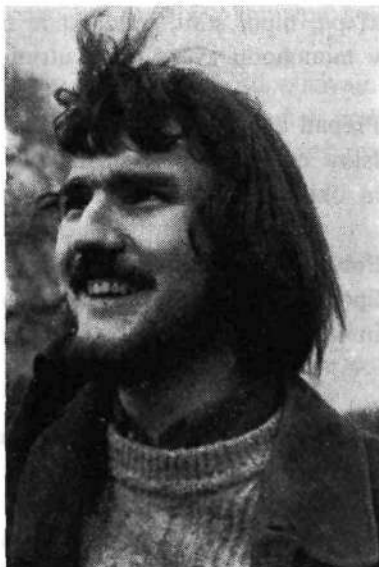
Poklican je na tekmovanje čistokrvnih peric.
 Z žlahtnim lornjonom očisti njihove nohte
 čitalnic, Turkov, Kranjic.
 V jez poveže zobovja vznemirljivih stark,
 kajti za vasjo kroti potok, naj se ribe zaredijo
 v teman rastlinski obup.

V vrsti je miren, ko cepi si žilo na trop
 prve luči. Med hrbtišči ovac se seseda
 težka sopara semnjà.
 Skrivenčeno golta besnenje marjetic v žganici
 perila. Ne ve, bi si volil malico,
 ali Majo morda.

S POTI Čoln se ne oddaljuje poslednjič. Slovo,
 ki se tenko pne iz zaliva, je votlo
 kot vonj zelišč po obredu. Navada samo?
 Ostale so konture sledi, tople ob robovih,
 mehko položenih pod cerkveni prag kamenit.
 Razraščajo se in cvetejo drugim
 zaljublencem — so vsaj opomin?
 Vem, črna krila nedeljskih stark jih temno
 božajo v slutnji starejših plasti.
 A zakaj smo trpeli, tedaj, ko so oblačila
 v svojih gubah nosila pljuske strasti
 in je plankton, dišeč od noči, izpiral

vrhove besed? Nihče ni rekel, zaman je,
 igrate nujnost, uverjeni, da je v srcu
 svetlejša in nežnejša kri.

Tudi cerkev se ne oddaljuje poslednjič.
 Trdovratno jo ohranjam v zenicah,
 kot bi trpel tujo žejo po bolečini.
 Ostaja neznatna, fizična in siva,
 kot formula se seseda v daljavo,
 kot prah pripovedk.

Boris A.
 Novak

Stihožitje

Kako kaplje dolbejo kamen!
 kako je školjka ključ luči! dotiki rokopis kože!
 kako črka kaže navzven, v razkorak molka!
 kako sol in oblike so!,

kriči otrok ranjen od razkošja rose,
 v akvarel ujeta hči lazurja in lokvanja:
 plesala bi, a ne more stopiti iz slike na slak;
 pela bi, a ne najde svojega doma v odmevu.

Zato je pustila svoje blede sledi le v pogledu
 in svojo bledo podobo le v spominu besede;
 zato se solzi rob soneta: